

KLEOPATRA

A

FRANKENSTEIN

RÁD BY JI MILOVAL O TROCHU VÍČ NEBO NESNÁŠEL O TROCHU MÍŘ

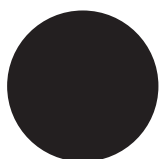

COCO

MELLORS

**KLEOPATRA
A
FRANKENSTEIN**

**KLEOPATRA
A
FRANKENSTEIN**

COCO MELLORS

slovar

Text © Coco Mellors, 2022
Cover design © Michal Šajmír, 2023
Translation © Barbara Hajná, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní,
elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Kleopatra a Frankenstein

Z anglického originálu *Cleopatra and Frankenstein*
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím HarperCollins Publishers
přeložila Barbara Hajná
Redigovala Eva Klimentová
Korektury Jana Kunová
Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2023
Vydání první

ISBN 978-80-276-0685-6
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.sloart.cz

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy i události v ní zachycené jsou výtvoři autorčiny představivosti. Veškerá podobnost se skutečnými žijícími či zesnulými osobami, událostmi a místy je zcela náhodná. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být jakýmkoli způsobem, elektronicky, fyzicky, za pomoci fotokopíí či nahrávání znovu vydána, zanesena do vyhledávacího systému ani reprodukována, pokud k tomu vydavatelé předem nevydali souhlas. Koupě této knihy se uskutečňuje pod podmínkou, že bez předchozího souhlasu vydavatelů kniha nebude za obchodním ani jiným účelem zapůjčena, znovu prodána, pronajata či jinak šířena s jinou podobou vazby či obálky, než jsou ty, v nichž vychází nyní, a za jiných podmínek než tyto. Stejně podmínky jsou povinni dodržovat všichni kupci této knihy.

Věnováno mé matce, která věřila

Rozděl mne jako vlašský ořech
na tu část, která je dutá,
a na tu, která nese plody.

– OMOTARA JAMESOVÁ

Zkusme ještě chvíli hladovět.
Zkusme se nezraňovat, pokud to půjde.

– MAYA C. POPOVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

Prosinec

Stála v kabině výtahu, do kterého vešel. Kývl jí na pozdrav, otočil se a se zařinčením zavřel mřížové dveře. Nacházeli se ve zrekonstruované budově bývalé továrny ve čtvrti Tribeca, kde ku podivu dosud jezdily nákladní výtahy. Stáli tu jen oni dva, bok po boku, a dívali se přímo před sebe, zatímco se mechanismus se sténáním uváděl do pohybu. Sledovali, jak se za železnou mříží míhá betonová zeď.

„Pro co jdete?“ Tu otázku položil vzduchu před sebou, k ní se neobrátil.

„Prosím?“

„Mě poslali pro led,“ vysvětlil. „Co potřebujete vy?“

„Ale nic. Už jdu domů.“

„V půl jedenácté večer na Silvestra? To je buď to nejsmutnější, nebo to nejmoudřejší, co jsem kdy slyšel.“

„Udělejte mi laskavost a rozhodněte se pro nejmoudřejší.“

Srdečně se zasmál, ačkoli jí nepřipadalo, že řekla něco zvlášť vtipného. „Jste Britka?“ zeptal se.

„Z Londýna.“

„Váš hlas mi připomíná ten pocit, když se člověk zakousne do jablka Granny Smith.“

Teď se zasmála ona, i když rezervovaněji. „Co je to za pocit?“

„Jedním slovem? Svěží.“

„Na rozdíl od pocitu, když kousnete do Pink Lady nebo Golden Delicious?“

„V jablkách se vyznáte.“ Uznale kývl. „Ale naznačovat, že váš hlas v čemkoli připomíná Golden Delicious, to je šílenství. Tak se mluví na Středozápadě.“

S tichým zaduněním přistáli v přízemí. Rozrazil dveře, aby mohla vystoupit.

„Jste zvláštní člověk,“ prohodila přes rameno.

„To nesporně.“ Přidal do kroku, aby jí otevřel i dveře z budovy. „Doprovodíte toho zvláštního člověka do večerky? Jenom bych rád slyšel, jak vyslovíte ještě pár slov.“

„Hm, jako třeba co?“

„Třeba aluminum.“

„Myslíte aluminium?“

„A je to tady!“ Potěšeně si přiložil dlaně za uši. „Ta slabika navíc. A-lu-mí-ný-umm. Ta mě dostává.“

Snažila se o skeptický výraz, ale poznal na ní, že se baví.

„Vás je asi snadné dostat,“ podotkla.

K jejímu překvapení se zastavil a upřímně se nad tou otázkou zamyslel.

„Ne,“ řekl nakonec. „To není.“

Už byli na ulici. Proti nim stál obchod s neonovými cedulemi, z něhož se na chodník linuly vlny žluté, růžové a modré záře. MILLER LITE. NAHOTA NAŽIVO. BARVÍME DO ROZTRHÁNÍ TĚLA.

„Kde je ta večerka?“ zeptala se. „Hodily by se mi ještě nějaké cigarety.“

„Asi dva bloky tímhle směrem.“ Ukázal na východ. „Kolik vám je?“

„Dvacet čtyři. Kouřit už můžu, jestli vás snad napadlo, že mi to zakážete.“

„Jste na kouření přesně v tom správném věku,“ řekl. „,Ta jistota, že před sebou má čas... že všechno hned dá do pořádku spokojenost stálá.‘ Takhle je to v té Larkinově básni, ne?“

„Prosím vás, necitujte z básní. Mohlo by se stát, že neúmyslně dostanete vy mě.“

„Opěvuji elektrické tělo!“ zvolal. „,Armády těch, jež miluji, mě objímají a já je objímám!“

„Lalala! Vůbec vás neposlouchám!“

Přitiskla si ruce na uši a prudce vyrazila vpřed. Kolem prosvištělo auto, ze kterého zněl na plné pecky nějaký rozjásaný pop. Když ji u lampy dohnal, pokusně odtáhla ruce od hlavy. Měla na nich růžové rukavice z jemné kůže. Tváře měla taky růžové.

„Nebojte se, víc už si toho nepamatuju,“ ujistil ji. „Už vám nic nehrozí.“

„Udělal na mě dojem, že vůbec umíte citovat nějakou poezii.“

„Jsem starší než vy. Moje generace se takové věci musela ve škole učit nazpaměť.“

„Kolik vám je?“

„Víc než vám. Jak se jmenujete?“

„Cleo,“ řekla Cleo.

Přikývl.

„To sedí.“

„Jak to?“

„Kleopatra dostala každého, koho si zamloula.“

„Jenže já jsem jen Cleo. Jak se jmenujete vy?“

„Frank,“ řekl Frank.

„Čeho je to zkratka?“

„Ničeho. Co by se taky dalo zkrátit na ‚Frank‘?“

„Nevím.“ Cleo se usmála. „Frankfurt, František, Frankenstein...“

„Frankenstein, to by šlo. Tvůrce monster.“

„Vy tvoříte monstra?“

„Svým způsobem,“ odpověděl Frank. „Dělám reklamy.“

„Já věděla, že něco píšete.“

„Jak vás to napadlo?“

„Svěží.“ Cleo povytáhla obočí.

„Založil jsem agenturu,“ řekl Frank. „Místo pro lidi, kteří ne-
uspěli jako spisovatelé.“

Šli dál, až dorazili na roh, kde svítila bodega otevřená čtyřicetadvacet hodin denně. Vchod lemovaly kbelíky plné růží s těžkounoucími květy a nadýchaných karafiátů. Frank Cleo přidržel dveře, nad nimiž zacinkal zvonek. V jasném světle uvnitř se na sebe poprvé pořádně zadívali.

Odhadovala, že Frankovi je něco ke čtyřicítce nebo lehce přes. Ze všeho nejdřív ji napadlo, že má laskavé oči. Jakmile se setkaly s jejími, automaticky je přimhouřil. Dlouhé hebké řasy se mu otíraly o čočky brýlí a jeho hranatému obličejí dodávaly překvapivou jemnost. Tmavé kudrnaté vlasy, husté jako jehněčí vlna, mu na temeni lehce řídly. Vycítil, že si toho všimla, a rozpačitě si pod jejím pohledem vlasy prohrábl. Pokožku na hřbetu ruky i v obličejí měl pihovatou, i teď v zimě ještě opálenou. Ladila se světle hnědou kašmírovou šálou, zastrčenou do dobře střiženého kabátu. Postavu měl štíhlou a vyzařovala z něj energie jako z bývalého tanečníka, v jeho úsporných pohybech se značil důvtip. Cleo se souhlasně usmála.

Oplatil jí úsměv. Stejně jako většina lidí zaznamenal nejdřív její vlasy. Splývaly jí přes ramena jako zlatá opona, která se rozevívá, aby odhalila dychtivě očekávané první dějství: její tvář. A na té opravdu bylo něco k vidění. Ihned vytušil, že by se na ni dokázal dívat celé hodiny. Na víčka si namalovala silné černé kočičí linky ve stylu šedesátých let, které u koutků očí ukončila drobnými zlatými hvězdičkami. I tváře si poprášila něčím nazlátle třpytivým a ve světle jí jiskřily jako šampaňské. Tělo jí halil těžký kabát z ovčí kůže, doplněný těmi růžovými kozinkovými rukavičkami,

kterých si už všiml, a bílým vlněným baretem. Na nohou měla vyšívané kovbojské boty z béžové kůže. Všechno na ní působilo promyšleně. Frank strávil velkou část života obklopen krásnými lidmi, ale ještě nikdy nepotkal nikoho, kdo vypadal takhle.

Cleo jeho přímý pohled uvedl do rozpaků a obrátila se k regálu, na kterém bohužel byly jen samé plechovky s kočičím žrádlem. Dělal si starosti, že je moc namalovaná a ve světle zářivek vypadá jako klaun.

„Bratře můj,“ oslovil Frank muže u pokladny. „Šťastný nový rok.“

Muž vzhlédl od novin, ve kterých si četl o dalších případech mučení, k nimž v jeho vlasti docházelo za souhlasu vlády. Nejdřív nechápal, proč ho ten cizí běloch pokládá za bratra, potom se usmál.

„Vám taky,“ odvětil.

„Kde máte led?“

„Led není.“ Pokrčil rameny.

„Co je to za bodegu, která neprodává led?“

„Tahle,“ řekl muž.

Frank poráženecky rozhodil ruce.

„No dobře, led není.“ Otočil se ke Cleo. „Chcete ty cigarety?“

Cleo si už prohlížela cenovky u cigaret vyložených na polici. Vytáhla peněženku a Frank postřehl, že to vlastně není peněženka, ale sametová taštička plná papírků a obalů. Cleo se dlouhými prsty zdráhavě probírala jejím obsahem.

„Víte co?“ řekla. „Mám tady pár cigaretových papírků. Koupím si jen balíček tabáku. Malý. Kolik stojí?“

Frank pozoroval, jak se postoj muže u pokladny od okamžiku, kdy k němu promluvila, začíná uvolňovat. Připomínalo to čelo ledovce, které se postupně rozplývá v moři; roztál.

„Krásná slečno,“ zamumlal. „Kolik chcete dát?“

Cleo začal od hrdla k bradě stoupat ruměncem.

„To bude na mě,“ řekl Frank a položil na pult svou kartu. „A...“ Přidal tabulku mléčné čokolády. „Ještě tohle. Kdybyste dostala hlad.“

Cleo na něj vděčně pohlédla, ale nezaváhala.

„Jedny capri, prosím,“ řekla. „Ty růžovofialové.“

Venku se pak rozhlédla po ulici.

„Taxíka dneska nechytíte,“ řekl Frank. „Kde bydlíte?“

„V East Village,“ odpověděla. „U Tompkins Square Parku. Ale dojdu tam pěšky, je to kousek.“

„Doprovodím vás,“ nabídl.

„Ne, to nesmíte,“ protestovala. „Je to moc daleko.“

„Já myslel, že je to kousek?“

„Propásnete půlnoc.“

„Na půlnoc seru,“ řekl Frank.

„A co ten led?“

„Máte pravdu. Led je důležitý.“

Cleo se zachmuřila. Frank se zasmál. Rázně vykročil na sever, takže neměla na vybranou a musela se vydat za ním. Ohlédl se, zjistil, že mu kluše po boku, a zvolnil tempo.

„Není vám zima?“

„Kdepak,“ odvětila. „A vám? Nechcete si půjčit můj *cha-peau*?“

„Váš co?“

„Můj klobouk. Je to baret, takže s ním většinou mluvím francouzsky.“

„Umíte to?“

„Jenom trošku. Umím říct třeba *Chocolat chaud avec chantilly* nebo *C'est cool mais c'est fou*.“

„Co to znamená?“

„Horkou čokoládu se šlehačkou‘ a Je to super, ale šílené. Nevěřil byste, jak často přijdou tyhle dvě fráze vhod. Tak chcete ho?“

„Myslím, že baret si nemůžu dovolit.“

„Nesmysl,“ namítla Cleo. „Když máte příležitost, čapněte si *chapeau*.“

„Víte co?“ Frank jí sundal baret a kurážně si ho nasadil. „Máte pravdu.“

„*Magnifique*,“ řekla. „*Allez!*“

Zamířili na východ k Chinatownu. Provrávorala kolem nich skupinka žen ve stříbrných cylindrech a ozdobných papírových brýlích ohlašujících rok 2007. Jedna z nich Frankovi těsně u hlavy zatroubila na frkačku a celá parta propukla v nadšený výskot. Frank si stáhl baret.

„Bylo by nemístné, kdybych prohlásil, že nesnáším silvestry?“ zeptal se.

Cleo pokrčila rameny. „Já obvykle slavím jenom lunární Nový rok.“

Frank vyčkával, ale nerozvedla to.

„Tak co nejlepšího vás letos potkalo?“ otázal se.

„Může to být jen jedna věc?“

„Může to být cokoli.“

„Bože, to se musím zamyslet. No, přešla jsem na antidepresivum, se kterým jsem zase schopná dosáhnout orgasmu. To mi připadalo jako výhra.“

„Pane jo. Oukej. To jsem teda nečekal. Skvělá zpráva.“

„Jak klitorální, tak vaginální.“ Cleo vztyčila oba palce. „A co vy? Z čeho jste měl letos největší radost?“

„Ježíši, tomuhle se nic nevyrovná.“

„Nemusí to být takhle osobní! Pardon, to moje bylo trapné. Stydím se.“

„To vaše bylo parádní! Tomu říkám úspěch. Já si deprese léčím postaru, velkými dávkami alkoholu a vytěšňováním.“

„A jak se vám to osvědčuje?“

Frank za chůze napodobil její gesto se vztyčenými palci.

„V každém případě je podle mě opravdu skvělé, že o sebe takhle dbáte,“ dodal.

Jeho slova zanikla v hluku vydávaném další oslavující skupinkou, která vpadla mezi ně. Prodral se kolem ní, vrátil se ke Cleo a zopakoval svou poslední větu.

„To je od vás milé. Já mám totiž...“ Neurčitě mávla k hromadě odpadků, která se kupila na chodníku před nimi. „Různé potíže v rodině. Musím si dávat pozor.“ Odkášala si. „No nic. Po-
vězte mi, jak jste se letos měl vy.“

„Co se mi stalo nejlepšího? Asi jenom něco v práci. Za jednu reklamu, kterou jsem režíroval, jsem dostal cenu. Ta mi udělala radost.“

„To je úžasné! Jakou cenu?“

„Říká se jí Lev z Cannes. V mém oboru je to docela významná věc. Vlastně taková blbost.“

„To není blbost. Já bych strašně ráda získala nějakou cenu.“

„A taky získáte,“ opáčil přesvědčeně.

Prošli kolem dvou mužů, kteří se patrně neznali, ale v družném mlčení spolu bok po boku močili na zeď. Cleo přeskočila přes dvojitý pramínek moči a Frank jí nabídl pomocnou ruku. Zavrtěla hlavou.

„Chlapi!“

Její ruka otálela v té jeho, dokud ji neodtáhla a nezačala se hrabat v kabelce.

„Takže,“ řekl Frank. „Máte někoho konkrétního, s kým, ehm, prožíváte ty svoje orgasmy?“

Pokoušel se o tón „zvědavého kamaráda“, ale obával se, že to vyznělo spíše ve stylu „znepokojeného poradce z kliniky pohlavních chorob“.

„Myslíte jak klitorální, *tak i* vaginální?“ zalaškovala Cleo.

Frank si odkášal.

„Ano... oba druhy.“

Cleo na něj po očku dlouze a potutelně pohlédla.

„Momentálně je prožívám jenom sama se sebou.“

Tvář se mu rozzářila bezděčným širokým úsměvem. Cleo se zasmála.

„Ta představa se vám zamlouvá, že? A co vy? Nemá už ve vašem věku každý žít v manželství?“

„Ne, ten zákon změnili,“ odvětil Frank. „Teď už je to dobrovolné.“

„Díkybohu,“ pravila Cleo a zapálila si cigaretu.

Dál mířili na sever k Broome Street a procházeli kolem výloh obchodů nabízejících pokojové rostliny a předpovídání budoucnosti, lustry a obrovské profesionální kuchyňské mixéry. Povíдали si o novoročních předsevzetích, o ingrediencích v koktejlu Old Fashioned a o tom, koho znali na party, z níž odešli (Cleo jednoho člověka, Frank všechny). Mluvili o hostiteli Santiagovi, proslulém peruánském kuchaři, kterého Frank znal už dvacet let. Cleo byla na večírek pozvaná, protože její spolubydlící dělala hostesku v Santiagově restauraci, i když tahle spolubydlící vzala krátce po příchodu do zaječích s nějakým islandským performem. Probírali Pinu Bauschovou, Karu Walkerovou, Paula Ardena, Stevie Nicksovou a Jamese Baldwina.

„Mám hrozně ráda jednu sbírku esejí od toho kurátora Hanse Ulricha Obrista,“ řekla Cleo. „Jmenuje se *Ostré jazyky, mluvící rty, otevřené oči*... dál si to nepamatuju.“

„Muž nemnoha slov.“

„Tak vy jste ho četl?“

„Ne, já jen, že ten titul – no nic. Pořád si říkám, že bych měl číst víc,“ přiznal.

Cleo pokrčila rameny. „Prostě si kupte knihu a přečtete si ji.“

„Jasně. To mě nenapadlo.“

„Zkrátka v jedné té esejí píše, že člověk pozná, jaký bude ten druhý v posteli, podle toho, jak je zvědavý. Měl by si v duchu vysloveně počítat, kolik mu ten druhý za minutu položí otázek. Jestli se zeptá aspoň na čtyři věci, tak to znamená, že rád dělá jiným dobře.“

„A když se nezeptá na nic?“

„Tak se dá předpokládat, že nelíže kundičky. Nebo, chápete, nekouří péra, pokud je tohle vaše gusto.“

„Kundičky,“ pravil Frank rychle. „To je moje gusto.“

Znovu se na něj pobaveně podívala.

„To mi tak nějak došlo.“

„A vaše?“

„Moje gusto? Péra.“ Zasmála se a pak naklonila hlavu stranou, jak se nad tím důkladněji zamyslela. „Možná s malinkým doplňkem kundiček. Ale fakt jen malinkým. Jako je taková ta kabelička, co se nosí do opery.“

Frank přikývl. „Psaníčko kundiček.“

„Přesně tak. Na rozdíl od, například, kufru pér.“

„Tašky ptáků.“

„Batohu penisů.“

„Skříně stožárů.“

Cleo vybuchla smíchy a pak schovala rozveselenou tvář do dlaní, jako by zhasla zápalku.

„Panebože, už si připadám jako úplná predátorka. Prosím vás, změňme téma.“

„Takže...“ Frank se zhluboka nadechl. „Co děláte? Odkud jste? Jak dlouho žijete v New Yorku? Máte nějaké sourozence? Kdy máte narozeniny? V jakém znamení jste se narodila? Jaký k němu patří kámen? Jaké máte číslo bot?“

Cleo se neubránila dalšímu výbuchu smíchu. Frank se usmál.

„No tak,“ pobídl ji. „Odkud jste?“

„Vážně o mně chcete tohle všechno vědět?“

„Chci o vás vědět úplně všechno,“ řekl a překvapeně si uvědomil, že říká pravdu.

Cleo mu tedy sdělila, že v dětství se často stěhovala, ale nakonec se její rodina usadila v jižní části Londýna. Když byla v pubertě, její rodiče se rozešli a otec, vlídný, ale odtažitý inženýr, se rychle znovu oženil a adoptoval syna své nové manželky. Matka zemřela v době, kdy Cleo studovala poslední ročník akademie Central Saint Martins. Ještě pořád neví, jak má o matčině smrti

mluvit. Jiné blízké příbuzné doma neměla, takže si připadala neukotvená, ovšem, jak rychle dodala, zároveň i volná.

V Londýně ji nic nedrželo a po matce zdědila dost peněz, aby si mohla dovolit letenku a laciný nájem na dva roky, a tak si zažádala o stipendium, které jí následně umožnilo postgraduální studium malby v New Yorku. Do města přijela v jednadvaceti letech. Zdejší studium pro ni znamenalo dva roky strávené hladkým pohybem po okruhu, který tvořila postel, malířský stojan s plátnem, bary, cizí postele a zase stojan. Loni na jaře promovala a od té doby pracovala pro jednu módní značku jako textilní návrhářka na volné noze. Firma jí moc neplatila a nenabízela žádné benefity, ale poskytovala jí dost peněz a volného času, aby si mohla v East Village pronajmout slušně velkou místnost, která jí sloužila i jako ateliér. Největší obavy v ní právě teď budila skutečnost, že jí začátkem léta vyprší studentské vízum, a netušila, co si počne pak.

„Malujete každý den?“ zeptal se Frank.

„Na to se ptá každý. Snažím se. Ale je to náročné.“

„Čím to?“

„Občas je to, jako by... No, víte, jaké to je, když začnete uklízet komoru...“

„Myslíte šatnu?“

„Ano, pane Američane, šatnu. Nejdřív z ní musíte všechno vyndat a pak přijde ten okamžik, kdy se kolem sebe rozhlédnete a vidíte jen totální chaos. A začnete si říkat, *do háje*, proč jsem se do toho vůbec pouštěl? Vždyť je to horší než předtím. A pak to pomaličku, kousek po kousku, začnete uklízet. Ale než to zapadne dohromady, musíte nejdřív udělat nepořádek.“

„Chápu.“

„Takové mi to připadá i s malováním. Nevyhnutelně vždycky přijde chvilka, kdy ze sebe všechno dostanu a je z toho jen... prostě chaos na plátně. A říkám si, že jsem s tím vůbec neměla začínat. Ale pracuju dál a ono to do sebe postupně nějak zapadne.“

Poznám, kdy přestat, protože přijde... přijde takové to *kliknutí*, a to znamená, že je všechno na svém místě. Všechno je přesně tam, kde to má být. Dokonalý klid a mír.“

„Jak dlouho vám ten pocit vydrží?“

„Asi tak sedm a půl vteřiny. A pak začnu přemýšlet, co namaluju příště.“

„Připadá mi to dost vyčerpávající,“ podotkl Frank.

„Jenže těch sedm a půl vteřiny...“

Dramaticky vzhlédla k obloze. Frank vyčkával.

„Jak byste řekl vy, to mě dostává.“

Prošli kolem muže, který měl na sobě smoking a zelené péřové boa a právě zvracel na požární hydrant.

„Podle mě by péřová boa zase měla přijít do módy,“ poznamenala Cleo.

„Podle mě jste výjimečný člověk,“ odpověděl Frank.

„Na to, abyste tohle mohl tvrdit, mě dost neznáte,“ řekla zjevně potěšená Cleo.

„Tyhle věci umím dobře posoudit.“

„Tak to vám asi budu muset důvěřovat.“

Ocitli se v Little Italy, čtvrti, jejíž ulice lemovaly zdánlivě navlas stejné italské restaurace s červenobíle kostkovanými ubrusy a výlohami, které zdobily umělohmotné mísy těstovin. Nad jejich hlavami se táhly šňůry červených, bílých a zelených žároviček, které na ulici vrhaly kosočtverečky barevného světla. U jednoho okna ve třetím patře stálo několik kuřáků, jejichž siluety se rýsovaly na pozadí žlutého světla uvnitř místnosti. „Šťastný nový rok!“ křičeli nazdařbůh do ulice. Cleo a Frank došli k tiché pizzerii na rohu, kde jakýsi osamělý muž skládal plastové židle.

„Nechcete kousek pizzy?“ zeptal se Frank.

Cleo si pohrávala se štrápci na kabelce. „Nemám u sebe hovtost.“

„Já vám něco koupím,“ řekl.

„Spíš byste si chtěl koupit mě,“ prohodila. „O to v podstatě jde.“

„Myslíte, že se snažím koupit si *vás*?“

„Všichni muži se přece podvědomě snaží kupovat si ženy, ne?“

„Tomu vážně věříte?“

„Nemůžu říct, že bych tomu *nevěřila*.“

„To je neuvěřitelně nespravedlivé.“

„No dobře, tak mi to vyvráťte.“

Obrátil se k ní a zvolna vydechl. Opravdu neměl v úmyslu nic víc než koupit kousek pizzy.

„Myslím, že muži jsou vychovávaní k tomu, aby ženám kupovali věci, to ano. Ne proto, že bychom vás chtěli vlastnit nebo ovládat, ale protože je to způsob, jak dát najevo, že máme zájem nebo že nám na vás záleží, a přitom to nevyžaduje zase tolik, nevím, zranitelnosti. Nás neučí komunikovat tak jako vás. My se umíme vyjádřit jen pomocí těchto omezených, primitivních nástrojů, a jo, do prdele, patří mezi ně i to, že zaplatíme za jídlo. Jenže ženy to od nás taky *očekávají*...“

Cleo mu tak toužila skočit do řeči, že nedočkavě poskakovala na místě, ale on zvedl ruku: chtěl to doříct. „Platí to v obou směrech. Tvrdíte, že se vás pokouším koupit, ale kdybych ani nenabídl, že zaplatím, tak by se vás to dotklo.“

„To teda ne!“ vybuchla. „A zaplatit vás nechám jediné proto, že momentálně jsem finančně úplně na dně.“

„Takže teď to zase *mám* zaplatit? Vidíte, přesně proto říkám, že to jsou jen kecy. Vy zkrátka chcete obojí. Chcete být zásadová a zachovat si důstojnost, ovšem jakmile je to pro vás nějak nepohodlné, najednou vám vůbec nevádí, když za vás zatáhne účet chlap.“

„To si snad děláte *legraci*, ne? Možná jsem na mizině, kdoví, třeba kvůli tomu, že ženy vydělávají míň než muži, nebo proto, že moje uplatnění na trhu práce ovlivňuje dlouhodobě zakořeněný sexismus, anebo třeba proto, že když jsem naposledy pracovala jako chůva, musela jsem toho nechat, protože táta těch dětí mě pořád zkoušel balit, nebo...“

Teď zase poskakoval Frank.

„Kvůli tomu na mizině nejste! Jste na mizině, protože je vám čtyřicet a zabýváte se uměním, navíc na poloviční úvazek! Nemůžete všechny svoje problémy svádět na to, že jste ženská!“

Cleo natáhla krk, takže se její tvář ocitla těsně u té jeho, a promluvila tichoučkým hlasem, sotva hlasitějším než nádech. Frank bláznivě zadoufal, že se ho chystá políbit.

„Ale jo, můžu,“ řekla.

Frank se otočil a vešel do pizzerie. „Jste super,“ utrousil přes rameno. „Ale šílená.“

„Ve francouzštině to zní líp!“ vykřikla za ním.

Zapálila si další cigaretu a zadupala na chodníku jako neklidný závodní kůň. Napadlo ji, že zmizí, jen aby Franka naštvála, ale bylo jí jasné, že by toho okamžitě litovala. Mohla tu jediné postávat a kouřit. Frank zatím objednal dva kousky pizzy, přičemž se neustále úzkostně ohlížel přes rameno, aby se ujistil, že Cleo venku ještě pořád stojí. Už se rozhodl, že pokud odejde, poběží za ní s omluvou. Ale její blondatá hlava, teď ověšená kouřem, mu nemizela z dohledu.

Vyšel na ulici a podal jí dílek pizzy. Po tenoučkém papírovém tácku stékal jantarový pramínek mastnoty.

„Tady máte,“ řekl. „Abych vám vynahradil ten dlouhodobě zakořeněný sexismus.“

„Pitomě,“ opáčila Cleo a zakousla se do pizzy.

„Teď jste v Americe,“ upozornil ji Frank. „Tady mi můžete klidně říkat kreténe.“

S jídlem v rukou kráčeli po Elizabeth Street. Před nimi stála v kaluži světla lampy u vchodu do baru jakási dvojice a předváděla nadčasové drama o dvou osobách. Žena si k hrudi tiskla lodičky s vysokými podpatky a plakala táhlými, kvílivými vzlyky. Její přítel ji zatím držel za ramena, třásl s ní a opakoval: „Tiffany, poslouchej, poslouchej, Tiffany, Tiffany, poslouchej...“

„Nerad to říkám,“ zašeptal Frank, když procházeli kolem nich. „Ale mám pocit, že Tiffany neposlouchá.“